

AZ M BETŰ.

Elbeszélés
FRANKENBURG-TÓL.

(Vége.)

Fölötte nyugtalan éjem volt, 's míg a' nap aranyhullám ágyából kilépni vonakodék, teljesen kész valék tervemmel. Perczig sem akartam többé Marry előtt oly kedvezőtlen világban állni, minőt oknélküli 's még sem alaptalan gyanúja reám vete, 's már a' roz-zant asztalnál ültem szállásomon, szerelme-met egy aranyseleü levélke' sima keblének át-adandó. Nem irtam ugyan előszer életemben szerelemlevelkét, ezt huszonhat évem hiában hitetné el kegyes olvasónőimmal, de Marry volt bizonyosan az első leány, kinél a' kép-zetet- és regényvilágot nem kelle segédül hívnom, midőn érzéseimet leíram. Mindent, mit legbensőbb tiszta szívből igaz szerel-mem mérészelhete, a' legkitelhetőbb csíno-san mázolt betűkre bízam. Szükség megje-gyezzen, hogy író 's félig nagy úr létemre igen szép írásom volt: 's ha szívem' követjei, elragadtatva forró szenvedélytől, az idegen fölség iránti tiszteletet megsértőleg szemtel-enkednek, tőrjék ők úrok' vakmerősége' büntetését. Még nem valék Marry' szerel-méről teljesen meggyőződve; életszerencsém' napja kétes homályban fekvék előttem, mel-lyet azonban, híven emberismeretemnek, 's hiuság nélkül mondva, külsőm' tehetségeinek, csak hamar eloszlatni gondolám, mint szel-lő' fuvalma a' reggeli ég' könnyű rózsafel-hőcskéit. Igen sokat vékeztem már ember-ismeretem' rovására, 's többnyire szerencsés, bár nem mindig tartós sikerrel látam jut-mazva vizsgálatimat; ezen elkényesztett bi-zalom, 's fáradozásim' sikerének boldog sejtése, mely főkép a' leányok' csalékony ér-zettengerén evező' csolnakját véletlen szirtre csapván, vagy elkerülhetlen örvénybe kerít-vén, elsülyeszti: fennyen bátorítá perczeneti eltökéltségesemet, a' már megírt levélke' át-küldése végett. Marry még semmit sem val-lott, 's már kristályvérben uszó kék szemei-ben égni hívém vágyaim' teljesítését; a' bizonyosság felülhaladá' reményemet: mert a' szerelme' első fellobbanása, habár ezen fel-lobbanás nem az első szerelmem is, nem ismer határvonalát, mely kimutatja hol honol-hat? — Nem sokára azután a' levélke egy hallgatni tudó szobaleány által, mondják hogy ezen ritka növény idegen égöv alatt termett, Marry' kezeibe vándorlott.

Mázsányi terhet oldék le szívemről, midőn a' levelet átadám, 's később azután

rendeltetése' helyén megérkezni sejtém. Elő-sejtésem nem volt ugyan szorongás nélküli, de az illy tárgyban mindig kedvező szeren-csémeket hűtlennek nem képzélem. Marry' vá-laszát félénk bizonytalansággal, remény és csüggedés közötti habozásban vártam. Asszo-nyí szerelem többszer akar fölkerestetni sziv-mélyében, hová, mint szemérmes mimosa, visszavonult szentségtelen kezek' érintése elől: 's csak akkor, miután a' fölavatott mű-értő finom ügyességgel, állhatatos gonddal 's nyájas figyelemmel egyúhangolá az ezüst érzethúrokat, ömlik el rokon kékbebe a' meg-pendült szerelem' égi zenéje, mint a' nap-nak sugárain hirtelen felszökő világosság. Kinek szerelme viszonzatlan maradt: tudat-lan kontár volt az asszonyi szív' gyémánt műszerén.

Elősejtésem gúnyt üzött belőlem. Telje-sült reményem átöltöztetett formában jelent meg. Nem lesz nehezebb ezen rejtvényt meg-fejteni, mint azon fontos kérdést, hogy a' világon, a' mennynek ezen tég előtermében, mért látjuk az emberiséget még mindig disz-parókába merevülni, 's szagos piperőczkőn-tősből dölyfösködni a' buta önkényt? — Meg-lepetésem, — nyomorult szó, mely kifeje-ze akkori érzésemet, — rendkívüli volt, mi-dőn csinos háziasszonyom, alig husz éves, és lángteli mint egy holdvilági szerelemeskü, szobámba toppan 's rózsaszínű levelkét mut-at fölemelt kezében. Robert-csőmmel vállá-mon nem annyira ölelésére siettem az öröm-hozó hölgyecskének, mint a' levélkét tőle elragadni. „Sok szerencsét, vadász uram!“ monda jelentő mosollyal a' titokba avatott.

„Lassan, szép asszony! vagy nem tudod e, hogy nem jó a' vadásznak szerencsét kívánni?“ válaszolék, 's a' pecsétet felsza-kasztám.

„Ha tilosban vadász is?“ kérdé ismét a' kívánatos nő, 's a' nélkül, hogy válaszomat követelné, odahagyta a' szobát. — A' levél' tartalma ez volt: „Drága ifju, szeretett barátom! Epen olly tiszta örömmel fogadám önnek szerelmi vallomását, mint csodálkoz-va méltánylám eddigi, szemérmes tisztelet és szerénység közt küzdő szerelmét, mely csak az enyémenknél avatatlanabb szemek előtt, volt egyedül képes magát olly sokáig elrej-teni. Az igazán szerető sziv ki nem számítja érzelmeit, 's nem hallgat balga előítéletekre, mellyek többnyire konok akadályok gyanánt tolnak forró vágyai közé, 's hydratermé-szetökkel legyőzik a' legkisebb lehetőségét is. — Szeliden elpirul híven őrzött ártatlan-ságom' védangyala, midőn előszer valom

(4)

meg életemben, hogy én is szeretek, 's hogy ezen első, tiszta és önzetlen szeretetnek tárgya Te vagy, imádott lelkibarátom! A' szó kirepült, nem akarom hogy világhatalom azt róbbé visszahozza. — Balról a' kastélytól egy tőrszalagos van a' kertben, hol Flora' szobra áll, 's egyike kedvenczhelyeimnek. Sok boldog órát tölték el abban, midőn még a' szerelmet nem ismertem, 's könnyű, szőkevény zerge gyanánt lebegék a' virágdombok' veszélytelen mélysége fölött. Néhány hetek óta minden megváltozott, nem vagyok már azon víg leány, ki övének tekinté a' gyönyördús természetet, a' nélkül hogy részvevő társat nem mellőzhetne örömei' éledeletében; lelki-vigabb életre viradék, 's édes ábrány' képeiben fínomultak szívügyeim. Ma estve, susogó felhomályban, az árva fülmile' nyögését hímbarátja után fogom az említett lugosban hallgatni; ifju! kinek szent a' gyöngé leány' ártatlansága, Te nem fogod háborítani annak magános andalgásait. — M.' —

Ha olvasóim visszaemlékeznek életök' legszebb időszakára, némi fogalmuk lehet azon helyzetéről, mely engem e' jelen sorok' olvasása után nevezhetlen érzéssel egékig ragadott. Mi az írócska öröme, kinek versei legelőszér jelennek meg valamely szép művészeti folyóiratban; a' szegény örökösé, ki gazdag bátyját eltemette; a' kereskedő, ki szerencsés bukást hirdetett; a' szűk erszényű atyáé, kinek mind a' hat leánya farsang' elején lábikragörcsbe esett; az ügyvédé, ha a' felek nem akarnak egyezségre lépni; 's a' peyhesedő gyermeke, ha szomorujátéka által, melyet csak három ember tudott vastürellemmel végig hallgatni, szabadalmas levelet nyert magát tudósnak tartatni: az anyémhez képest? Mi fejezheti ki csak némileg is azon boldog eszméletlenséget, kéjittas elragadtatást, mennyei elkábulást, minőt a' szerelem' kivirágzó érzelmétől fogva annak legfőbb fokát haladó állapotig szoktunk átéldelni, 's mely perczíg sem hagyott józanul és nyugodtan gondolkodni a' számtalanszor szívem és számhoz nyomott levél' tartalmán! — Kisiettem a' szabad természetbe, a' csergő patakhöz, az erdők' árnyaiba, a' hegy- és völgyek' illatengerébe, 's minden érzeteim harsányul ujjongatának belsemben, mint fizetett kurjongatók a' kegyes földesur' megjöttével. Szívem tárva-nyitva állott mint bő aratáskor a' csűrkapu, midőn ismét oly szűken 's szokatlanul érzém magam mint újdivatu köntösben.

Ha a' szerelmes meghittjévé teszi a' virágtérmet: nagyúr' szokását úzi, kinek

nyájas leereszkedésén ált mindig kikandikál a' rangbüszkeség; úgy minden szerelmes szívben az önség' legnagyobb adaga fekszik, ha mindjárt nemes önségé is, mint melyet a' pusztá születés-és helyzet-fölötti érzet szűlni szokott, 's bár mikép igyekeznek is az magát szok', érzelmek' és vágyak' édes egyvelege közé temetni, mégis mindenütt önkénytelenül kitűnik, mint, ha szabad úgy mondanom, vakandturások a' rét' ezeremű virágai között. Azonban bár magasbra is feszíté ezen önség, érdememről fogalmamat, még sem akadályozá más részről szívembe szállani az egész világot átkaroló jóakarát' könnyű csoportjait, mellyben korlátlan vezér-szeszélyem csak hamar rést törve, rózsaszínfényt gyűjta annak setét üregében, mellynél mindent üdvös és kellemes hatásnak láték, mit tán más alkalommal, keveseb' örömhözó körülmények között, veszedelmesnek kárhóztattam volna. A' jelennek habtolongásin csendes nyugalommal evezgél, a' kétes jövendő' honába, szerelmem' geniusza, bátran széthasítá a' veszélyt rejtő hullámokat, 's hosszú arany csíkok vilánának föl csapásában, 's ezernyi csillagok estek alá az égből, megbékíteni a' háborgó hullámokat 's vakító fényökkel látszatlaná tenni a' közölgő veszélyt.

Nem találkozik még Jozue a' szerelmesek közt, ki a' napot fel akarná tartani, ha az éj biztatja őt győzelme' kivívásával. De nem is készel az még oly sokáig az égen, mint azon delután; késedelmet egy szünutazástevő férjéhez hasonlítám, midőn unalmassága a' kötőasszonyok' társaságát is felülmulá. Valahára leáldozá, de türelmem is legvégsőbb fokát érte. —

Szellőcske sem ingatá a' fák' sudarait, midőn napleáldozta után a' kijelelt lugos felé siettem. Még egy fordulat a' jegenyesortól balra, 's csak néhány lépésnyi távolságban fekvék előttem legédesb pásztoróram' rejtkehelye. Marry' hófehér ruhája a' lugos' levelein keresztül csillámlott; szívem magos örömben dobogott 's kéjkönyező szemeimet homály környezé. 'Marry! angyali Marrym!' kiálték fuladozva, 's átkarolám, a' mellettem álló kegyalak' térdeit. Milly gyönyörű valóságra ébredé legmerészebb álmom! E' pillanatban jóformán gyöngédtelen, szinte földhöz sújtó lökést érzék vállamon, kísérve ezen szavaktól: 'Nyomorúlt szerencsevitéz! azon gyümölcs igen magosan csüng, hogysen valaha elérni tudnád.' Boldog isten, ez nem volt Marry' ezüsthanga, hanem Mirabella léprigószava, ki most háborgó siet-

séggel kibonyolódék merevült karjaimból, 's a' lugost tipegve odahagyá.

Sokáig nem akart visszatérni teljes eszméletem. Csak lassankint alakultak ismét képzeteim tiszta fogalmuakká, 's világosabb betekintést engedének a' történet' adáz játekába. Perczig sem levék többé kétségben, hogy azon levelet Mirabella írta; heves és meggondolatlan szerelmem átszöktete engem az illy képtelen 's eszelős vallomásnak továbbí fessegetésén, 's az M betű' aláírásától elcsábítva, Marry' saját kezétől hívém azon átkozott helyes- és szépírásnélküli pokolidézést jönni. Ki nem tudja, milly könnyen-hívő és vakoskodó az ember szerelem' golyhónapjaiban, 's milly örömet teríti türelme' felköntösét kedvese' hibáira, mellyet azonban, ha boldog ittasságát kialudta és megnősült, csak hamar ismét elrántani szokott.

Szenvedéseim' kelyhét még egészen ki nem őrítém. Másnap visszaküldi Marry levelemet, annak szélére a' következő észrevételet alkalmazván: 'Ezen bizonyosan csak tévedésből kezemhez jutott sorokat épen azon órában akartam az illető személynek átszolgáltatni, mellyben megtudám, hogy az abban olly szépen előadott és kijelentett vágyak már kívánt czéljokat érték; mihez sok szerencsét kíván Marry.'

A' hánytorgó szobaleány azt tevő még hozzá; 'Mirabella kisasszony tanácsolja kegyednek hogy a' tarcsai fürdőt, melly mindennemű fölhevülések ellen a' legjobb hűtő szereket nyújtja, utjában csakugyan el ne mulassza.'

TI BOLDOGOK!

Merengés.

BÚSTAVITÓL.

Nyájas szende nap derül ki a' hosszú zivatark után, 's ti könnyű testtel, vidám lélekkel szökeltek föl álomkoszorus nyoszolyáitokból, kiléptek kerteitekbe, kiandalogtok a' természet ölébe, hogy örömnépét üljétek a' tavasznak. A' természet pedig barátilag fogad benneteket; kiteríti előttetek a' mezőnek sima zöld bársonyát, mellyét a' tél mostohaságátul hôlepbe takartan óvott meg, behinti utaitokat kikiréssel és ibolyával, hogy azok színeiben 's ezek balzsam-illatában gyönyörködjétek; fölküldi magas karzatába remekdalmokit, a' pacsírtákat, hogy édes hangu zengeményeikkel titeket elbájojanak, hogy kiemeljenek önmagatokból, 's a' megdicsőülés érzelmeit költhessék föl lelkeitekben. 'S ti, boldogok! esudálni és érzeni tudjátok a' természetzen-

gét, kedveskedésit; átengeditek magatokat ama' szelid érzelmeknek, mellyek az ujra éledés, a' föllifjudás tekinteténél minden jobb kebelben fadoznak, rajonganak; ti enyelegni tudtok a' legelők fürge bárányival és örülni a' rétek dongó méheivel; mert hisz a' természet mindnyájunkat örömmel alkotott. —

Jó egy tűzveszély, 's hamuvá égeti a' veritékkel szerzett munkagyümölcsöt; jó egy áradat, 's iszap alá temeti a' szorgalom áldásait. A' szegény károsult, pusztulásra jutottnak véli magát. De ti emberek vagytok, 's szíveitekben egy szózat él, melly mondja: szeressed embertársadat, mint önmagadat. 'S ti engedelmeskedtek e' szózatnak. A' gondviselés javakkal áldott meg; ti azokkal takarékosan éltetek, 's félre tettetek annyit, hogy a' mostoha idők csapása inségbe ne hozhasson. Ti nem szenvedtetek semmi kárt; szenvedtek felebarátotok; de ti őket ugy szeritetek mint önmagatokat, 's oda mentek és elosztjátok közöttük fölöslegteket; sőt megosztotok velük szükségeseitekben is. Elvonjátok magatoktól a' falatot, hogy az éhezőknek táplálatot nyújthassatok, 's kivették kontéseitekbül, hogy a' meztleneket ruházhassátok; kiszállatok ágyaiból, hogy a' felelem éjszakáit könyezve átvirasztott boldogtalanok nyugasztaló álomban részesülhessenek; lemondatok kényelmeitekriül, szokásaitokriul, — ha a' szűkölködők java ugy kívánja. — Illy cselekedeteknek mindenike egy kéjforrás, mellybül kiapadhatlan öröm csergedez, egy hála-oltár, mellyen a' fölsegítettnek áldozattüze kiolthatlanul ég. — Örüljétek, kiknek ereje 's alkalmja van szerencsétlen embertársaitokon segíteni. Örüljétek, ti boldogok!

A' mult időnek egész sora fekszik előttetek, a' visszaemlékezés tündérfényétül környezve, örömeivel 's fájdalomával, — ugy, mint azt az élet percei nyújtották. Örömeitek száma sokkal fölülmulja a' fájdalomét, mert nemeslelkűek, mert erényesek valátok, 's ennek hatalma keserveiteket is megszelidít. De örömeitek száma nem sokáig gyarapuland. Életerőtök megfogyatkozott; vissza kell adnotok a' természetnek, mit tőle kaptatok. 'S ti örömmel fogjátok azt teljesíteni, mert él bennetek az édes öntudat, hogy mindenét ugy használtátok, mint használniotok kelle; és ez öntudat olly örömet szül, melly a' tulvilág boldogságával hoz titeket érintkezésbe. 'S ha erős hittel ragaszkodtok a' reményhez, hogy az élet fájdalmai ezerszeres gyönyörrel leendnek pótolva a' tulvilágon; hogy minden könnycepp, mellyet ártatlan szenvedés miatt vagy részvétebül sirtatok, — üdv-özönné változik; hogy kedveseitekkel, gyámoltjaitokkal nem háborítható végetlen örömben fogtok részesülni: milly könnyen adhatjátok át vándorbotjaitokat a' halálnak, — ti boldogok!

LITERATURAI VILÁG.

Kunoss-tul.

(Folytatás.)

A' közönség hanyagságának, részvétlenségének második oka, — munkáink korszerűtlensége.

Szükség, e' kifejezésnek — korszerű, valódi jelentését fölfognunk, hogy tudhassuk, mit kelljen az ellenkező, t. i. a' korszerűtlen alatt érteni.

Korszerű az, mi tekintettel a' multra, alkalmazkodva a' jelenhez, 's kihatólag a' jövőndöbe, mind azt magában foglalja, mit a' főnálló viszonyok, az olvasó közönség ízlése, 's a' munkában kitűzött cél elérhetése megkíván. Látszik a' határozatból, hogy korszerűséggel birni sokkal nehezebb, mint első pillanatra látszik, 's mint némely író, magával elhívetni kész; 's hogy ez munkáink nagyobb részében valósággal hiányzik is: alább elég bőven ki fog tettszeni.

Olly írónak, ki korszerű munkát akar készíteni: multhatlanul ismernie kell literaturánk korábbi nevezetesebb műveit, olvasnia kell 's naponkint megjelenőket, vagy legalább a' jobbakat, sőt, mi több, — meg kell barátkoznia mind azon külföldi munkákkal is, melyeket közönségünk nagy része, magok eredetiségében, idegen nyelven, olvas, vagy legalább olvashat; végre számolnia kell a' nyomban érő nemzedékre is, hogy ez őt hátra ne hagyja, 's munkáját óságy gyanánt ne hagyja szolgolyba. E' gondos előkészütlésből önkényű következni a' korszerűségnek második megkívánata, a' jelenhez alkalmazkodás. Ezt egyébiránt nem kell fölcserélni a' jelenhez szegődéssel, vagyis divatszűréséggel, mi szerint kizárólag a' közönség kedvének kielégítése tüfűtki célul, habár az csak pillanati föllobbanás, vagy helytelen félre szokkenés volna is. Az illy munka épen séggel csak napi becsű, mellynek temetését maga a' szerző jóval túléli. — A' jelenhez alkalmazkodás, életbölcsességelv a' literaturai világban is. E' szerint, ha az olvasó közönségnek olly időszaka mutatkozik: mellyben kacagni szeret inkább, mint könyűzni: pólyázza be az író igazságait, mellyekkel a' jövőre kihatni ügyekszik, bohóc-öltözetbe; adjon alakjainak torzképeket, kecskegrásos mozdulatokat 'stb. hadd kacagjon a' közönség, míg a' külsőséget meg nem unja; azután majd neki megy 's látni akarja: mi az a' bohóc-öltözetben, és mi az a' kecskegrásos alak? 'S ha itt is, ott is komoly igazságra bukkanik, ha látja, hogy nem az mit ő olly jó izűen megkacagott, hanem ő maga volt kacagásra méltó: tisztelettel járuland az igazsághoz, kivételkiztetendí bohóc-köntösbűl 's önkéblében adand neki lakást, verítékkel szerzand neki méltóságához illő ruházatot, 's önnön vérével fogja táplálni. — Ha pedig olly időszakban ír, mellyben a' közönség hangulata komoly, nehéz csapások által mélyen elbűsított, vagy nagy dolgok előérzete által mintegy magába tértített: akkor őrizkedjék bohózatokkal előállani, 's a' mélyebb érzelmek rovására a' pusztá érzékeket csiklándoztatni; mert hatástalanok lepnednek dolgozati, 's a' bennők neta-lán rejtőző magas irányzatok is foganatlan enyésznek el.

Ha e' szempontokra ügyelve tüz ki magának az író célt, melly a' pusztá időűtlésnél, gyűnyörkűdtetésnél szebb, nemesebb irányt szab az olvasó elibe; melly az indulatok fekezését, a' szenvedélyeken uralkodást, a' felebaráti szeretetet, könyűrűletességet, hazafiságot, szóval — az erűnyességet ügyekszik a' halandók szívébe öltani: meg lehet gyűzűdve, hogy munkáját minden időben becsűlni fogják, 's korszerűsége csak annyiban

szenvedend kifogást, mennyiben az az olvasó világ tűnekeny divat-izlésűtl külsűleg eltér.

A' mondottakat literaturánk témékire alkalmazván, sajnálattal kell megvallanunk, hogy közülök csak alig bir egyik 's másik e' korszerűséggel. Íróink nagy része nem látszik hivatva lenni azon pályára, mellyen többnyire minden előkészűlet nélkül lép föl. Hány van, ki folyvást eszében tartaná, hogy olvasó közönségűnk követelűsit nem kizárólag honi literaturánk álláspon-tjárul kell megítélni; hogy magyar olvasóink nagy része idegen nyelveket is tud, 's az ezeken megjelenő munkákat szorgalmasan olvasja; tehát, hogy nekűnk, ha figyelmét 's valódi részvétét megnyerni akarjuk, a' külföldiekkel sok részben mérkűzhető olvasmányt kell neki nyujtanunk.

Valóban, ha íróink közül sokan szem előtt tartották volna az idegen munkáknak honunkban olly kiterjedt kézenforgását: nem könnyen szánták volna magokat írői pályára, 's nem bocsátották volna közre olly meggondolatlanul csekélységeiket, mellyek többnyire csak hír utáni viszketegetés gyűműlései valának.

Mint főnebb említém, a' korszerűségnek egyik fő megkívánata, a' jelenhez alkalmazkodás. — Minden időnek van bizonyos uralkodó eszműje, mellyen mindenki örűmmel csűgy, mellyet mindennűt 's így az olva-mányokban is ohajt föl találni. Illy eszme, napjainkban, a' nemzetiség, és eredetiség. Kinek munkáit ezek nem bélyegzik, — az hiában fog közös részvételt számolni. — Mennyire birnak 's miért nem birnak újabb termékeink az elsűvel: nem akarom fejtegetni; mert ismerem viszonyinkat; de hogy a' második, t. i. az eredetiség is elhagyatott, mondhatnám kikűszűbűlt állapotban, holott ez némileg az első hiányzatát is pótolhatná: nem tulajdoníthatom másnak, mint íróink lelketlenségének. — Az eredetiség hiánya olly csapás literaturai világunkban, mellynek sajnását évtizedek mulva is fogjuk érezni. Nem lehet ennélfogva eléggé kárhöz-atni ama' fordítási szenvedélyt vagy kűrságot, melly újabb idűkben kisebb nagyobb literátorink egy részét megszállotta.

(Folytatása következik.)

Hírle ménye e. Munkássága által, különösen literaturánk szenge korából, halásan ismert D ö b r e n t e i n k e t, érdemműltatása jelűl, még a' mult évben megtisztelű a' bukaresi oláh gazdasági egyesűlet, tiszteletbeli tagnak kinevezű oklevélvel, mellynek elfogadása fűrsűbb helyen is megengedtetűk.

A' m. tud. társaság titoknokához, az 1837 és 1838ra szóló dramai jutalomra, martius 24ikeig, mint határnapig, következő című 's jelmondatu 17 vigjáték érkezett: 1) Borivó czi, v. cholera es szerelem, 1 fv. — Sapientia pauc. 2) Kapronczai Gedeon v. a nyíri nemes otthon. 3 fv. Ridentem dicere verum, quid vetat. Hor. 3) Az özvegy nű 3 fv. — Honkoszorűnélkűl meddő telek e' rövid élet. Vűrűsmarty. 4) V e t e l k e d ő k 4 fv. — Kezden ki haladni akar. 5) A' talány 3 fv. — La gravitű est un mystère du corps, inventű pour cocher les dűfauts del' esprit. 6) Az iskolaszűnűt Kassán, 3 fv. 7) A' törvűnyszűnűt Pesten, 3 fv. 8) A' fegyversűnűt 3 fv. 9) A' huszárverbung 3 fv. 10) A' szerelem mindent meggyűz 3 fv. 11) A' kellemetes kikeletű 5 fv. 12) A' komor tél 3 fv. 13) A' szép nyár 3 fv. 14) A' szomorű űsz 3 fv. 15) Az erkűles próbája 5 fv. 16) A' korszellem 3 fv. 17) A' kűszűrűs 3 fv. — e' tizenkettű (6—17) egy jelmondat alatt: Tűbbeikkel is."